

кова. Развеселеніята които имаме въ тайн хижж, доброто което можиме да испытаме, благоприятнѣ дни въ които живѣхме, произлѣзоха отъ таѣа болѣсть. По тоя начинъ, Любезная Маріо, благодатъта Вышняго бодрствува върху ни, но всрѣдъ скръбѣта на животъта ни разлѣ съ щедрость тыя цвѣта, върху горытѣ, поленытѣ, лѣсоветѣ, въ брѣговетѣ рѣчны и въ каънытѣ блатъа ни прави да ся удивлѣваме на всѣкадѣ съ благостьтѣ и промыслѣатѣ му, за насъ, тѣи всичкитѣ собѣтіята на животъта приставлѣватѣ ни видимый образъ на промышленіето му, любовьтѣ му и на милосрдіето му и принося на любящитѣ го неизчерпаемъ источникъ утѣшенія и радости, всѣки може да познай слѣдытѣ на свойатѣ си животъ, тогава когато пожелаи. Но онова което мя повече скръби е да тя гледамъ обвиняема за кражба; напомни си минутѣтъ въ коѣто заплашвана отъ смъртьтѣ и стѣяща отъ тяжчинѣтъ на веригитѣ въ дълбиниѣтъ тѣмничны, тамо гдѣто сълытѣ и охканіята ни ся съединѣвахъ. Но и тѣи плачевны скръби ще станатѣ единъ день за тебѣ источникъ на похвали. Чинимися че многоцѣнныйиатѣ тойзи даръ начена да ся показва въ очитѣ ни. Нѣгогаждѣ Графинята Амаліята предпочиташе между другитѣ млада за разговаряніето си, ти подари хубавѣтъ тайн дрехѣ и щѣше да тѣяима при себя си, тогава мысляше да си счастлива, но онова което мыслеше счастье — веселіята и изобиліето нещѣха ли да тя направятѣ славолѣбѣва, слабоумѣи и роскошиѣи и нещѣше ли да забравѣшиѣ